

1

NAMAS, KURIAME VIENA GYVENO DVYLIKAMETĖ Abigailė, tądien buvo be nuotaikos. Iš ko tai galėjai suprasti? Na, iš daugelio dalykų. Laiptus jis pavertė čiuožyne. Abigailė dėl to nepyko – čiuožti kur kas greičiau ir smagiau, nei lipti. Tačiau laiptų apačioje namas pristatė kliūčių. Ir ne itin minkštų. Ten buvo dvylika boulingo kėglių, kiekvienas vis kitokios spalvos. Abigailė smarkiai trenkėsi į juos ir kėgliai išlakstė į visas puses.

– Oi! – suspigo ji ir tuoj pat pridūrė: – Numušiau visus!

Ji buvo pasiryžusi nepasiduoti pykčiui. Nenorėjo suteikti namui pasitenkinimo.

Abigailė skubiai pakilo nuo žemės.

– Smagu būti gyvu boulingo sviediniu, – pasakė. – Ačiū, Name, galėtume tai daryti kiekvieną rytą. Klausyk, kalbu rimtai.

Namas irzliai pastūmė medinį virtuvės stalą, kojos garsiai brūkstelėjo per grindis. Abigailė stipriai užsimerkė ir giliai atsiduso. Po stalu lindėjęs šuo Guapa piktai lodamas nuskuodė tolyn. Abigailei pasigirdo, kad jis kiauktelėjo „žioplas namas“.

Prieš nusileisdama žemyn ji norėjo nusiprausti, bet iš kriauklės vonioje bėgo ruda pliužė. Tai buvo pirmas požymis, kad namas liūdi ar bent jau yra nepatenkintas.

Abigailė pabandė prisiminti, gal padarė jam ką nors blogo, bet niekas neatėjo į galvą.

Vakar buvo įprasta diena – viena iš daugelio. Ji padėjo dviem vaikams išspręsti savo bėdas, paskui su Namu leidosi į kelią ir atsidūrė šioje saulėtoje vietoje vidury žaliuojančios girios. Čia kvėpėjo vasara, spindulių nutvieksti lapai švytėjo auksine šviesa. Abigailei ši vieta labai patiko, be to, čia buvo šilčiau nei ten, kur jie viešėjo pastarąją savaitę. Ten po kojomis traškėjo ledukas, o kvėpuojant iš burnos virto debesėliai. Ji nenutuokė, kur atsidūrė, ir tai buvo nesvarbu, bet, sprendžiant iš medžių ir gėlių, jie persikėlė tolėliau į pietus.

Kelionė su namu užtruko lygiai penkias sekundes, nes jis turėjo ypatingą galią skubiai nugabenti Abigailę ten, kur ji galėjo būti reikalinga.

Padaręs kelis sukinius Namas laimingai nutūpė ant žemės ir atsiduso – iš kamino parūko dūmai. Abigailė su šunimi Guapa truputį pasivaikščiojo po kiemą. Namui viskas buvo gerai. Ar kažkas nutiko vėliau?

Abigailė papurtė galvą. Ne. Namas jai paruošė gardaus maisto: makaronų su šviežiomis daržovėmis ir žuvimi. Iš to Abigailė spėjo, kad jie atsidūrė kokiam nors Italijos kaime. Ji atsigulė į lovą su pasakų knyga rankose, Guapa susirangė prie kojų. Namas užtraukė užolaidas ir uždegė naktinę lemputę. Tai buvo diena, panaši į kitas dienas – rami ir nuspėjama, kaip Abigailė ir mėgo. Tada dar viskas buvo gerai.

Tik šįryt kai kas pasikeitė.

Trečias ženklas, bylojantis, kad namas yra sutrikęs, buvo atviri virtuvės langai. Vakar vakare, prieš Abigailei einant gulti, jie tikrai buvo uždaryti. O dabar vėjas plaikstė gėlėtas užolaidas.

– Deja, Guapa, Namas šiandien be ūpo. – Abigailė prisistūmė prie stalo kėdę ir atsisėdo. – Gerai, Name, klausau tavęs. Kas dedasi?

Čiaupas šiek tiek atsisuko ir į kriauklę ėmė tyliai teškenti lašai. Abigailė taip seniai pažinojo Namą, kad suprato, ką tai reiškia, nors tokie dalykai dėjosi pirmą kartą.

– Sakai, tau liūdna. Kodėl gi? Man regis, kelionė praėjo sėkmingai. Ar tau čia nepatinka? O gal aš ką nors ne taip padariau? Ar pralinksmtum, jei šiek tiek apsitvarkyčiau ar išplaučiau grindis?

Abigailė nėmaž nenorėjo to daryti. Sutvarkyti šiuos namus būtų neįmanoma.

Šiaip ar taip, Namas į jos klausimus neatsakė.

– Kaip tau padėsiu, jei nesakai, dėl ko liūdi? – pasakė ji, pirštais barbendama į stalo paviršių.

Priešais ją atsirado dubenėlis su avižine koše ir smulkintais vaisiais, šaukštas ir puodelis garuojančios kakavos.

– Ačiū, bet tai ne atsakymas. – Abigailė gurkštelėjo kakavos ir susiraukė. – Name, pienas surūgęs.

Paragavus avižinės košės, įtarimas pasitvirtino. Abigailėi tai buvo ne naujiena. Namu savijauta veikė visus stebuklingai atsirandančius daiktus. Šiuo metu Namas liūdėjo, todėl jos pusryčiai buvo nevalgomi.

Vaikštinėdama netoliese ji matė apelsinmedį, taigi galės nusiskinti kelis apelsinus. Beliko tikėtis, kad iki pietų namo nuotauka pasitaisys.

Abigailė pakilo nuo stalo, užsimetė ant pečių nertą šalikėlį ir jau ruošėsi žengti pro duris, bet tada pro langą pamatė lauke stovinčią mergaitę.

Juodaplaukė mergaitė su raudonu kamuoliu rankose stovėjo per kelis žingsnius nuo namo, neapsispręsdama, ką daryti toliau. Pajutęs ją Guapa ėmė nagais braižyti duris, ir Namas jį išleido. Šuo nukūrė pasitikti mergaitės.

Abigailė pro langą žiūrėjo, kaip mergaitė pasilenkusi glosto Guapai užausius. Liūdname veidelyje pasirodė nedrąši šypsena. Guapa geba pelnyti prielankumą, bent jau kai nebūna piktas. Deja, nepatenkintas jis būna dažnai.

Abigailė neturėjo supratimo, kodėl gelsvai baltas, į lapę panašus šuo nuolat yra piktas. Bet taip jau buvo.

Mergaitė nusekė paskui Guapą į namo vidų. Jos žvilgsnis vėl buvo liūdnas, ir Abigailė vylėsi galėsianti padėti tai vargšiukei, kuri, regis, buvo ne vyresnė kaip dešimties.

Durys atsidarė ir mergaitė peržengė slenkstį. Lauke išdidžiai tipenęs šalimais, vos atsidūręs viduje Guapa iškart nurūko prie savo maisto dubenėlio.

